

на, твърдѣ малка, и ние тѣргнахме право камъ нея, придружени отъ жителите, които на бѣха обиколчили. Въ тая къща имаше една стая съ голѣма соба и широки миндери, още не покрити съ черги и вѣзгавници. Надъ вратата на тая импровизирана къща, въ която царствуваше силна миризма на гнила, имаше слѣдующия надписъ на български язикъ: “Днесъ тая къща е моя, утрѣ на друго нѣкого, а въ сжщность не е на никого”.

Като влѣзохме въ стаята, ние се обтѣгнахме на миндерите и зехме да чакаме мюдюрина, който скоро дойде, и тогава ние чухме оживенъ расказъ за настоящето положение на градеца и станалите тамъ безрѣдници. Тука, въ противоположность на сичките други посѣтени отъ насъ градове, туземците, на глѣдъ, не са бояха отъ турските власти. Въ пришествието на мюдюрина, кетишина, онбашията и заптиите, тѣ високо и безъ сѣко стѣснение изказваха жалбите си. Тая чудновата свобода на словото въ Турция са обясняваше отчасти съ това, че мюдюрина бѣше добаръ и нестрогъ човѣкъ, а отчасти съ повисокото развитие на самите туземци, които, както вече говорихме, освѣнъ приготвението на трандафилото масло, занимавали са съ тѣрговия, за което сѣ посѣщавали Цариградъ и градовете на мала Азия. По тоя начинъ, запознаването съ свѣта дало имъ е нѣкоя смѣлость и ги е научило на простата истина, че мюдюрина, въ сжщность, не е твърдѣ важно лице. Тѣ даже обвиняваха заптиите предъ очите имъ, че бияли и грабяли народа. Това обвинение видѣше са, че не твърдѣ оскѣрбява заптиите и мюдюрина, който ако и да не приемаше пълната му справед-